

bin
kırık

Tillie Cole

bin
kırık

Çeviren
Nilsu Baburhan

*Sevdiği birini kaybedenler, sizinle yürüyorum.
Kalbinden bir parça kaybedenler, elinizi tutuyorum.
Nasıl devam edeceğini bilmeyenler, bu kitabın size
bir teselli olmasını diliyorum.*

*Babam için.
Seni sonsuza dek özleyeceđim.
Ta ki birbirimizi tekrar görene kadar.
“Endure Fort”*

*“Ölümün hastalar için güç olmadığını anladım.
Bizim acımız elbet son bulacak ve daha iyi bir yere
gideceğiz. Ancak arkada kalanlar için acı
sadece büyüyor.”*

-POPPY, BİN ÖPÜCÜK

GİRİŞ

Savannah

13 Yaşındayken

Blossom Grove, Georgia

Kalbimin sağır edici atışından başka hiçbir şey duyamıyordum. Ritmi çok hızlıydı, sıcaklar yükseldiğinde Georgia'yı kasıp kavuran yıkıcı yaz fırtınaları gibi gürlüyordu.

Ciğerlerim yavaş yavaş işlevini yitirmeye başladığından nefes alışverişlerim güçleşiyordu. Göğsümdeki hava sertleşerek granit kayalara dönüşüyor ve beni öyle sert bir şekilde aşağı itiyordu ki olduğum yerde donup kalıyordum. Poppy'nin yatakta kaybolmasına bakarak dondum. Annemle babamın sanki onlar da ölüyormuş gibi birbirlerine sarıldıklarını görüyordum. Bebekleri, ilk kızları gözlerimizin önünde kanserle savaşını kaybediyordu. Ölüm felaket bir gölge gibi yanında süzülüyor, onu almaya hazırlanıyordu. DeeDee teyze sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi kollarını beline dolamış, duruyordu.

Ida'nın elimi sertçe sıktığını hissettim, o kadar sertti ki kemiklerimi kırmış olabilirdi. Küçük kız kardeşimin vücudunun

hafifçe titrediğini hissettim. Sebebi şüphesiz ki korku, acı ya da bunun sahidinden de gerçek olabileceğine inanmamaktı.

Bu *gerçekten* oluyordu.

Yüzüm, gözlerimden aniden akan yaşlarla sırılsıklam oldu.

Annem, "Savannah? Ida?" dedi yavaşça. Karşımızda annemi görene kadar sulu görüşümün içinde gözlerimi kırıştırdım. Başımı sallamaya başladım, bedenim uyuşmuş, taş kesilmiş hâli-nden kurtulup hayata dönmüş gibi sarsılıyordu.

"Hayır..." diye fısıldadım, Ida'nın dehşete düşmüş bakışla-rını üzerimde hissederek. "Lütfen..." diye ekledim, neredeyse sessiz yalvarışım etrafımızdaki cansız havada buharlaşarak yok oluyordu.

Annem eğildi ve titreyen elini yanağımda gezdirdi. "Veda etmelisin, bebeğim." Sesi titrete, boğuk ve yorgundu. Omzunun üzerinden yatakta Rune'un oturduğu yere baktı, ablamın elleri-ne, parmaklarına arka arkaya öpücükler bırakıyor, Poppymin'i-ne her zamanki gibi, sadece kendisi için tasarlanmış gibi bakı-yordu. Onları izlerken dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

Bu gerçek değildi. Gerçek *olamazdı*. Onu bırakamazdı. *Bizi* bı-rakamazdı.

"Kızlar," diye tekrarlardı annem, ses tonunda acele vardı. Annemin alt dudağı titremeye başladığında kalbim parçalan-dı. "O..." Annem gözlerini kapattı, her ne söyleyecekse bir tür soğukkanlılık kazanmaya çalışarak yarıda kesmişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Ben yapamıyordum. Bununla yüzleşe-miyordum. Bunu yapamıyordum.

"Sav," dedi Ida yanımdan. Küçük kız kardeşime bakmak için döndüm; onun koyu saçlarına, yeşil gözlerine, derin gamzeleri-ne ve ağlamaktan kızaran cildine. Onun tatlı, kalbi kırık yüzüne. "Zorundayız." Sesi titriyordu. Ama başını bana cesaret verircesine salladı. Şu anda Ida'nın benim toplayabileceğimden daha fazla gücü vardı.

Ida ayağa kalktı, beni kaldırırken elimi demir gibi sıkı tutan eli-ni hiç gevşetmemişti. Ayağa kalktığımda kenetlenmiş ellerimize

bir bakış attım. Yakında, sonsuza dek bu şekilde olacaktı. Sadece ikimizin eli; bize yol gösterecek üçüncü bir el olmadan.

İda'yı arkasından takip ettim. Yatağa yaklaştıkça her adım pekmezin içinde yürüyormuşum gibi hissettiriyordu. Yatak pencereden dışarı bakabilecek şekilde konumlandırılmıştı. Böylelikle Poppy dışarıyı görebiliyordu. Düşen pembe ve beyaz kiraz çiçeği yaprakları rüzgârla savruluyor, ağaçlardan düşerek yere saçılıyordu. Biz yaklaşırken Rune başını kaldırıp baktı fakat ben gözlerine bakamamıştım. O an onu görecektik kadar güçlü değildim. Hepimizin korktuğu o an. İçten içe, geleceğine asla inanmadığım o an.

Olabildiğince derin bir nefes alırken İda ile yatağın etrafında döndük. Duyduğum ilk şey Poppy'nin nefes alış verişiydi. Değişmişti. Derin ve hırıltılıydı ve güzel yüzündeki yorgunluğu, mücadeleyi görebiliyordum...

Sadece birkaç dakika daha dayanmak için sarf ettiği çaba. Yapabildiği kadar bizimle kalabilmek için. Yine de her şeye rağmen bizi gördüğünde gülümsemesi genişledi. Kız kardeşlerini. En iyi arkadaşlarını.

Bizim Poppy'miz... tanıdığım en iyi insan.

Poppy ince, çelimsiz ellerini kaldırarak ikimize de tutmamız için uzattı. Ne kadar soğuk olduğunu, tutuşunun ne kadar zayıf olduğunu hissettiğimde gözlerimi kapattım.

İda, "Seni seviyorum, Poppy," diye fısıldadı. İda, başını Poppy'nin göğsüne yaslayıp onu sıkıca tutarken gözlerimi açtım ve yere düşmemek için savaştım. Poppy gözlerini kapattı ve İda'nın başına belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

"Ben de... seni seviyorum... İda," diye cevapladı küçük kardeşimizi, sanki onu bırakmasına hiç izin vermeyecekmış gibi tutarken. İda her bakımdan Poppy'nin ikiziydi; kişiliği, görünüşü, hayata her zaman olumlu bakışı. Poppy'nin parmakları İda'nın koyu renk saçlarında dolandı. "Hiç değişme," diye fısıldadı, İda başını kaldırırken. Poppy güçsüzleşen elini İda'nın yanağına yerleştirmişti.

“Değişmeyeceğim,” dedi Ida. İsteksizce Poppy’nin elini bırakıp geri kalkarken sesi çatladı. O bırakışa odaklandım. Neden bilmiyorum fakat Ida’nın kardeşimizi tutmasını istemiştim. Belki hep birlikte onu tutsaydık, Poppy gitmek zorunda olmazdı. Belki onu burada, güvende olduğu yerde tutabilirdik...

“Sav...” Poppy fısıldadı, bakışlarını yakaladığımda gözleri parlamıştı.

Parçalanmışım, hıçkırmaya başladığımda yüzüm düştü. “Poppy...” dedim elini kendime doğru çekerek. Başımı sallayıp tekrar ve tekrar Tanrı’ya, evrene, *herhangi birine* bunu durdurması ve bizi bir mucizeyle kutsayarak onu biraz bile olsa burada bizimle tutması için yalvarıyordum.

“Ben... iyiyim...” dedi Poppy, sessiz yalvarışımı yarıda keserek. Eli titriyordu, soğuk tenine bir öpücük bastırmak için onu dudaklarıma götürdüm. Ama götürdüğümde, Poppy’nin elinin sabit olduğunu ve titreyen elin bana ait olduğunu görmüştüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Poppy, “Savannah,” dedi, “ben... gitmek... için... hazırım...”

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. Sırtıma bir elin indiğini ve bir kolun belimi sardığını hissettim. Beni kaldıranın annem ve Ida olduğunu biliyordum. “Ben hazır değilim... Sana ihtiyacım var... Sen benim ablamsın... Sana ihtiyacım var, Poppy.” Göğsüm acı verecek kadar ağrıyordu ve bunun, kalbimin parçalara ayrılmasından olduğunu biliyordum.

Poppy, “Ben... her zaman... seninle... olacağım,” dedi ve cildinde bir solgunluk fark ettim, nefesindeki korkunç hırıltının derinleştiğini ve daha da düzensizleştiğini duyuyordum. *Hayır... hayır, hayır, hayır...* “Biz...” Poppy *solup giden* havadan hafif bir nefes aldı, “tekrar buluşacağız...”

Hıçkırıklar beni ele geçirmeden önce, “Poppy,” demeyi başardım. Başımı Poppy’nin göğsüne eğdim ve güçsüz kollarının beni örttüğünü hissettim. Gücünü kaybediyor olabilirdi fakat bu tutuş beni saran güvenli bir battaniye gibi hissettiriyordu. Bırakmak istemedim.

Poppy, "Seni... seviyorum... Savannah. Çok... fazla," dedi konuşmak için yavaşlayan nefesiyle savaşıırken. Gözlerimi sımsıkı kapattım, faydasızca dayanmaya çalışıyordum. Poppy saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Savannah." Annemin sesi kulaklarıma doldu. "Bebeğim..." diye mırıldandı. Başımı kaldırdım ve Poppy'nin zayıf gülümsemesiyle karşılaştım.

"Seni seviyorum, Pops," dedim. "Sen isteyebileceğim en iyi ablaydın." Poppy yutkundu ve gözleri yaşlarla parladı. Yüzünü inceledim. Bizi bırakmaya çok yakındı. Gözlerinin yeşilini, koyu renk saçlarındaki doğal kızıl çizgileri ezberledim. Şimdi rengi soluktu fakat yumuşak teninin şeftali tonlarında olduğu o anıya tutundum. Etrafımı saran tatlı kokusunun, kahkaha ve hayat dolu yüzünün anısına tutundum.

Elini bırakmak istemiyordum, bırakabilir miydim bilmiyordum ama annem omuzlarımı sıktığında, annem ve babam yatağın yanına gelerek onu görüş alanımdan çıkarana kadar bakışlarından ayrılmayı reddederek bıraktım.

Geriye tökezledim, şok geliyordu. Ida elimi tuttu ve göğsüme doğru kıvrıldı. Annemle babamın Poppy'yi öpüp vedalaşmalarını neredeyse dünyadan kopmuş vaziyette izliyordum. Annemle babam geri çekilip Rune yatağa yaklaşırken beyaz gürültü kulaklarımı doldurdu. Öylece donakaldım, Ida göğsüme çökmüştü. Rune, Poppy'ye bir şeyler söyleyip onu dudaklarından öpmeye eğilirken DeeDee teyze, annem ve babam odanın bir köşesine dağıldılar.

Birkaç saniye sonra geri çekilirken nefesimi tuttum. Ve izledim. Rune'un yüzünü izledim ve parçalanmış ifadesinde onun gittiğini gördüm. Poppy'nin bizi terk ettiğini.

Kalbim imkânsız bir şekilde daha da parçalanırken, Rune'un başı titriyordu. Sonra odadan kaçtı ve kaçtığı gibi ben de sağır edici bir gürültüyle buraya ve şimdiye döndüm. Beni karşılayan ilk şey acı dolu ağlayış sesiydi, kahredici sesler ruhumu ikiye böldü. Anneme baktım, sonra da babama. Annem yere düşmüştü,

babam onu kollarında tutmaya çalışıyordu. DeeDee teyze duvara dönmüş, kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu.

“Sav,” diye ağıladı Ida belime daha da sıkı sarılarak. Onu yakında tuttum. Yatağa bakarken onu tutuyordum. Poppy’nin eline baktım. Yatağın üzerinde hareketsiz duran eline. Boş, hareketsiz eli. Her şey sanki filmlerde kullanılan bir kamera hilesi gibi yavaş çekimde yaşıyordu.

Ama bu gerçek hayattı. Burası *bizim* evimizdi. Ve yatakta yatan da sevgili ablamdı. Yatakta tek başına olan.

Annem, Ida’ya uzandı. Küçük kardeşim anne ve babamızın kucağına düştü ama ben sanki bir mıknatıs beni Poppy’ye çekiyormuş gibi ileri gidiyordum. Sanki görünmez bir güç, şeffaf bir ip beni onun yattığı yere çağırıyordu.

Kesik bir nefesle yatağın etrafına döndüm. Ve durdum. Poppy’ye bakarak durdum. Ağzından nefes gelmiyordu. Göğsünde herhangi bir yükselme, yanaklarında pembelik yoktu. Yine de hayatta olduğu kadar ölümden de güzeldi. Sonra bakışlarım tekrar boş eline kaydı. Sanki son bir kez tutulacaktı gibi ters çevrilmişti.

Yatağın kenarına oturdum ve elimi onununkine sardım. Ve orada otururken içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. O an, ruhumda bir daha asla geri gelmeyeceğini bildiğim bir şeyi kaybetmiştim. Poppy’nin soğuyan parmaklarını dudaklarıma götürdüm ve yumuşak tenine bir öpücük kondurdum. Daha sonra birbirine kenetlenmiş ellerimizi kucağıma indirdim. Ve bırakmadım. *Bırakamazdım.*

Hiç bırakabilir miydim, emin değildim.

Kayıp Nefesler ve Hareketli Bulutlar

Savannah

17 Yaşındayken

Blossom Grove, Georgia

Döşeme zeminde tam olarak kırk iki çatlak vardı. Terapi lideri Rob konuşuyordu fakat benim duyduğum tek şey ısıtma sisteminden gelen tiz bir vızıltıydı. Bakışlarım bulanıktı, sadece yüksek pencerelerden sızarak etrafı kesen güneşliği mızraklarını ve etrafımdaki halkada bulunan diğer insanların bulanık hatlarını yakalıyordu.

“Savannah?” Odaklanmak için gözlerimi kırpıştırıp Rob’a baktım. Bana gülümsüyordu, beden dili açıktı ve yüzünde cesaretlendirici bir gülümseme vardı. Oturduğum yerde gergin bir şekilde kıpırdandım. Yüksek sesle konuşma becerisiyle kutsanmamıştım. İçimde çırpınan çalkantılı duyguları kelimelere dökmekte zorlanıyordum. Kendi başıma daha iyiydim. Uzun süre insanlarla olmak beni tüketiyordu, birçoğu beni kendime yaklaştırmıştı. Ida’yla hiç alakam yoktu, o girişkendi ve kişiliği ilgi uyandırırdı.

Poppy gibi...

Boğazımda aniden oluşan o yumruyu yuttum. Neredeyse dört yıl olmuştu. Onsuz acı dolu dört uzun yıl geçmişti ve ben hâlâ kalbim bir dağ gibi çökmeden onun adını düşünemiyor, güzel yüzünü hayal edemiyordum. Ya da ölümün inatçı parmakları ciğerlerimi sarıp onları havasız bırakmadan.

Anksiyetenin bilinen sızısı, aniden uyuduğu yerin derinliklerinden yukarı doğru tırmanmaya başladı. Dişlerini damarlarıma geçiriyor ve beni isteksiz bir rehine olarak yakalayana dek zehrini bedenime akıtıyordu.

Avuç içlerim nemlendi ve nefesim ağırlaştı. "Savannah." Rob'un sesi değişti; çevremdeki her şey dar bir boşluğa kazanarak kulaklarımda yankılansa da sesindeki endişeli tonu duymuştum. Herkesin üzerimde olan bakışlarının ağırlığını hissederek oturduğum yerden fırladım ve kapıya doğru kaçtım. Koridordaki ışık akışını açık havaya doğru takip ederken adımlarım düzensiz bir davul ritmi gibiydi. Dışarıya açılan kapıdan fırladım ve Georgia'nın kış havasını içime çektim.

Dans eden spot ışıkları görüşüme saldırdı ve terapi merkezi bahçesindeki ağaca doğru tökezledim. Ağır gövdesine yaslandım ama bacaklarım pes etti ve sert toprağa düştüm. Gözlerimi kapattım ve başımı ağaca yasladım, sert kabuğu kafa derimin arkasını çiziyordu. Nefes almaya, anksiyete krizleriyle nasıl başa çıkacağımı öğreten her dersi hatırlamaya çalıştım. Ama hiç yardımcı oluyor gibi değildi. Kriz, sonunda beni serbest bırakmayı isteyene kadar rehin tutmuştu.

Tamamen bitkin düşmüştüm.

Vücudum sanki bir asır gibi hissettiren uzun bir süre boyunca titredi. Nefes borumun nihayet vücuduma arzuladığı oksijeni bağısladığını ve ciğerlerimin gevşemeye başladığını hissedene kadar kalbim boğulmuş ve yalpalamıştı. Ağacın daha da derinlerine çökene kadar burnumdan nefes alıp ağızımdan verdim, çimen ve toprak kokusu anksiyetenin duyu-önleyici sisini delip geçiyordu.

Gözlerimi açtım ve parlak mavi gökyüzüne bakarak beyaz bulutların yolculuğunu izleyip onların yapılarında şekiller bulmaya çalıştım. Gelişlerini, sonra da gidişlerini izledim ve yukarıdan nasıl gözüktüğümüzü, seven ve kaybeden ve dağılan bize tepeden baktıklarında ne gördüklerini merak ettim.

Elimin üstüne bir damlacık su düştü. Aşağıya baktığımda bir başka damlanın daha yüzük parmağımın eklemine düşüşünü gördüm; yanaklarımdan geliyorlardı. Bitkinlik her yerimde dalgalanıyordu, tüm gücümü yitiriyordum. Gözyaşlarımı silmek için bile ellerimi kaldıramıyordum. Bu yüzden tekrar yolculuk yapan bulutları izlemeye odaklanıp onlar gibi sürekli hareket hâlinde olmayı, durup düşünmeye ve idrak etmeye bile vaktimin olmamasını diledim.

Düşünmek bana dinlenmem için bir boşluk sağlamıştı.

Etrafımdaki havada hafif değişimi hissedene kadar yanıma birinin oturduğunu bile fark etmemiştim. Bulutlar hâlâ dikkatimi üzerlerinde tutuyordu.

“Yine mi anksiyete krizi?” dedi Rob. Başımı aşağı yukarı salladım, saçlarım yuvasına ucu ucuna tutunan gevşek ağaç kabuğuna sürtünüyordu. Rob henüz otuzlarındaydı. Nazikti ve yaptığı işte fevkaladeydi. Çok fazla insana yardım etmişti. Geçtiğimiz dört yıl boyunca sayısız gencin terapi merkezine geldiğini ve değişmiş, güçlenmiş ve dünyada bir kez daha yer alabilecek hâlde çıktığını görmüştüm.

Ben sadece yıkılmış biriydim.

Nasil iyileşeceğimi, kendimi tekrar nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Gerçek şu ki Poppy öldüğünde dünyamdaki tüm ışıklar yok olmuştu ve ben o zamandan beri karanlıkta tökezleyip duruyordum.

Rob bir süre konuşmadı ama sonunda, “Taktik değiştirmeliyiz, Savannah,” dedi. Bulutun içinde papatyaya benzer bir şeyler gördüğümde dudaklarımın bir kenarı yukarı kalkmıştı. Ida papatyaları severdi. Onun en sevdiği çiçektir. Rob, geniş gövdeyi paylaşarak yanımdaki ağaca yaslandı. “Bir miktar fon aldık.”

Dünya son derece yavaş bir şekilde kendini toplamaya başlarken sözleri birer birer kulaklarıma ilişti. “Bir gezi var,” dedi bunun aramızdaki havada kalmasını sağlayarak. Gözlerimi kırıştırdım ve güneş karanlıkta dans ederken kör edici parıltısından kaçmak için sıkıca kapattım.

Rob, “Senin gitmeni istiyorum,” dedi. Donup kaldım ve sonunda yüzleşmek için kafamı ona çevirdim. Rob’un kısa kıvılcık saçları, çilleri ve delici yeşil gözleri vardı. O yürüyen bir sonbahar paletiydi. Ve ayrıca cesurdu da. Ona hayran olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Gençliğinde sözde onu sevmesi gerekenler tarafından, cinsel yönelimi sebebiyle cezalandırılmıştı. Özgürlük ve mutluluğa ulaşmak için cehennemde kendi çapında savaşmıştı ve şimdi kendi çapında mücadele edenlere de yardım ediyordu.

“Bir gezi var... Senin gitmeni istiyorum...”

Bu gecikmeli sözler beynime süzüldü ve eski dostum anksiyete tekrar ortaya çıkmaya başladı.

“Amerika’nın dört bir yanından gelen küçük bir grup, beş ülkeyi kapsayan bir geziye çıkıyor. İyileştirenlerden.” Az önce dikkatimi çeken bulutlara bakmak için başını geriye attı. “Yasla mücadele eden gençler.”

Başımı salladım, her geçen saniye bunu daha da belirgin hâle getiriyordu.

“Gidemem,” diye fısıldadım, korku aniden sesimi sarmıştı.

Rob’un gülümsemesi sempattikti. “Ailenle çoktan konuştum, Savannah. Bunun sana iyi gelebileceği fikrinde hemfikirler. Çoktan yerini ayırdık.”

“Olmaz!”

“Liseyi zaten bitirdin ve Harvard’a girdin. *Harvard*, Savannah. Bu inanılmaz.” Rob kısa bir süre düşünmek için duraksadı ve ekledi: “Boston’da. Buradan çok, çok uzakta.”

Alt metni anlamıştım. Evde bir işlevim yoktu, peki bir başka eyaletteki üniversitede nasıl olabilirdi?

Poppy öldüğünde kendimi çalışmalarına adanmıştım. Sürekli aklımı meşgul tutmam gerekiyordu. Böylelikle suyun üzerinde

kalmıştım. Ben hep çalışkan olardım. Hep zeki olardım. Kitap kurdu olan. Fizikten, denklemlerden ve moleküler yapılardan bahsedendim. Ida ise gürültülü oldu, dramatik kız kardeşti. Eğlenceli olan, tüm dikkatleri en iyi şekilde üzerine çekendi. Ve Poppy... Poppy hayalperestti. O inaçlı, yaratıcı, müzikli olan ve kalbinde hiç bitmeyen mutluluk ve umudu oldu.

Dünyayı değıştirebilecek oldu.

Pops öldüğünde okulla, insanların acıklı bakışlarıyla, beni takip eden ve ablasının ölümünü izleyen kız olarak yayınlayan o spot ışıklarıyla yüzleşemedim. Bu yüzden evde eğitim gördüm ve erkenden mezun oldum. Harvard beni kabul etti, girmek için yeterince şey yapmıştım. Fakat tüm okul işlerimi tamamladığımda yeni bulduğum zaman, düşmanım hâline geldi. Boş zamanlarım Poppy'nin tükenişini ve bizden önce yavaş yavaş ölüşünü tekrar yaşayarak geçiyordu. Anksiyeteme, kolay bir hedefle oynayan paralı asker gibi ilerleyip beni vurması için nefes alanı bahşeden sonsuz dakikalar. Poppy'nin yokluğunu boynumun etrafında her geçen gün sıkılaşılan bir düğüm gibi hissediyordum.

"Korkutucu görüldüğünü biliyorum. Yapabileceğine inandıgın bir şey olduğunu da biliyorum," dedi Rob, sesi nazik ve cesaret vericiydi. "Ama *yapabilirsin*, Savannah. Sana inanıyorum." Gözleriyle karşılaştığımda alt dudağımın titrediğini hissettim. "Pes etmeyeceğim." Yumuşak bir gülümseme. "Seni bu durumdan kurtaracağız. Seni bu sonbaharda Harvard'a göndereceğiz. Ve serpileceksin."

Ben de ona gülümsemek, beni düşündüğü ve benden asla vazgeçmediği için minnettarlığımı göstermek istedim ama sınırlarım beni engellemişti. Yeni insanlar. Yeni yerler. Bilinmeyen topraklar... son derece dehşet vericiydi. Fakat içimde buna karşı çıkacak hiçbir mücadele kalmamıştı. Ve Tanrım, hiçbir şey benim için işe yaramamıştı. Bireysel ve grup terapisiyle geçen dört uzun yıl beni tekrar ayağa kaldıramamış ya da beni tekrar toparlayamamıştı. Tartışmak için fazla yorgundum. Bu yüzden

tekrar başımı çevirdim ve gözlerimi gökyüzüne diktim. Büyük bir bulut geldi ve ben öylece durdum.

Tam olarak bir çelloya benziyordu.

Şarkı söyleyen kuşların senfonik müziğiyle Blossom Grove'a girdim. Yılın hangi zamanı olursa olsun, bu yerde her zaman dünya dışı bir şeyler vardı. Cennetten bir parça dünyaya yerleşmişti; kutsal olanın ve huzurun bir anlık belirtisi. Ya da belki de burayı bu kadar özel yapan şey burada dinlenen ruhtu. Çok sevdiği bu yeri koruyordu.

Ağaçlar yapraksızdı, çiçeklerin tomurcukları bize güzelliklerini göstermeye henüz hazır değildi. Kış onları bir süre daha uzakta tutuyordu. Fakat bu, bahçenin güzelliğini azaltmıyordu. Ayaklarım beni en yakın arkadaşımı koruyan ağaca götürene kadar kahverengi dalların arasından ıslık çalan temiz havayı içime çektim.

Beyaz mermerden yapılmış mezar taşı batan güneşin altında melek gibi parlıyor, akşamın karanlığı mezarı cennet gibi altın renklerle kaplıyordu. Poppy Litchfield altın yazıyla göze çarpıyordu, altına SONSUZA DEK, DAİMA kazınmıştı.

Mezar taşının tepesinden düşen yaprakları silkeledim ve önüne oturdum. "Merhaba, Poppy," dedim, boğazımın sıkıştığını şimdiden hissedebiliyordum. Sevdikleri birinin ölümünün ardından geçen dört yılın, birçok insan için bir tür hayata geri dönüş yolu bulmalarına yeterli olduğunu biliyordum. Ellerden geldiğince devam edebilmelerine. Ancak benim için dört yıl, dört dakika olabilirdi. Poppy'nin bizi- Ida'yı ve beni terk ettiği dün gibiydi. Annemi, babamı, DeeDee teyzeyi. Rune'ü. Kalbimi parçalayan çatlaklar hâlâ açıktı ve iyileşmemişti.

Bu dört yıl hiçbir şeyi değiştirmede. O gün bir duraklatma düğmesine basılmıştı ve o andan beri oynaatma tuşuna basamıyordum.

Parmaklarıma bir öpücük kondurup mezar taşına yerleştirdim. Her zaman mezarlığı aydınlatıp tüm dünyaya burada

gerçekten güzel birinin bulunduğunu bildiren güneş yüzünden elimin altında ısınmıştı.

Aşağıya baktım ve mezar taşının altına yapıştırılmış bir fotoğraf gördüm. Göğüs kabartan mükemmel manzarayı gördüğümde gözlerimden yaşlar damladı. Fotoğrafta kuzey ışıkları muhteşem bir şekilde yakalanmıştı, yeşiller ve maviler yıldızlarla dolu karanlık gökyüzünde süzülüyordu.

Rune.

Rune buraya gelmişti. Bunu hep yapardı. Eve geldiği her zaman Poppy'nin mezarında, en sevdikleri ağacın altında saatlerini geçirirdi. Gününü tek aşkıyla, ruh eşiyile konuşarak geçirir ve ona NYU'daki hayatını anlatırdı. Pulitzer ödüllü bir fotoğrafçının yanında kesinleştirdiği stajı hakkında konuşurdu. Dünya çapında yaptığı seyahatleri, uzak ülkelere ve her zaman filme alıp Poppy'nin görmesi için eve getirdiği manzaralara –kuzey ışıkları gibi– yaptığı ziyaretleri anlatırdı.

"Böylece yeni maceraları kaçırmayacak," derdi bana.

Poppy'yi ziyaret ettiği ve benim yakınlardaki bir ağacın altında fark edilmeden gizlice oturduğum, onunla konuşmasını dinlediğim günler olurdu. Dünyanın adaletsizliği karşısında yaşların gözlerimden şelale gibi aktığı. Gökyüzümüzün en parlak yıldızını kaybetmemizin, Rune'un kalbinin yarısını kaybetmesinin karşısında. Bildiğim kadarıyla başka kimseyle çıkmamıştı. Bir keresinde bana başka kimseyle Poppy'yle hissettiği şeyleri hissedemeyeceğini ve birlikte geçen zamanları kısa da olsa ona bir ömür boyu yeteceğini söylemişti.

Onları gibi bir aşkı hiç yaşamamıştım. Birçoğunun yaşadığından da şüpheliydim. Ida, Rune ve Poppy gibi bir aşk arayıp dua ederken, ben bunun bana sadece acı getireceğinden korkuyordum. Ya onları da kaybedersem? Nasıl başa çıkabilirdim? Rune'un her gün nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Her gün doğumunda nasıl gözlerini açtığını ve basitçe nefes aldığını bilmiyordum. Ona asla sormazdım. O cesareti asla bulamazdım.

Mezar taşına yaslanarak, "Bugün bir kriz daha geçirdim," dedim Poppy'ye. Başımı sıcak mermere dayadım. Ona her zaman

eşlik eden sakinleştirici kuş cıvıltılarının tadını çıkarıyordum. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından çantamdan not defterimi çıkardım. Açmaya hiç cesaret edemediğim defteri. Kapakta Poppy'nin el yazısıyla yazılmış *Savannah İçin* kelimelerinin izini sürdüm.

Bana bıraktığı bu defter. Hiç okumadığım, hatta hiç açmadığım defter. Nedenini bilmiyordum. Belki de Poppy'nin söyleyeceklerini okumaya korkuyordum ya da belki de bu ondan kalan son parça olduğu içindi. Ve açıldığında ve son kelimesine kadar okuyup bitirdiğimde, artık gerçekten gitmiş olacaktı.

Defteri göğsüme bastırıp sarıldım. "Beni uzağa gönderiyorlar, Pops," dedim, kısık sesim sessiz sayılabilecek mezarlıkta dolaşıyordu. "Beni iyileştirmek için." İç çektim, göğsümdeki ağırlık neredeyse kaburgalarımı yaralıyordu. "Sadece seni nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Gerçek şu ki Poppy benimle konuşabilseydi, ölümü beni böyle felç ettiği, böyle onarılmaz bir biçimde yaraladığı için kalbinin kırılacağını biliyordum. Ancak bunu atamıyordum. Rob bana yasın bizi hiç terk etmediğini söylemişti. Onun yerine biz, sanki bu kullanmayı öğrenmemiz gereken yeni bir eklentiymiş gibi alışıyorduk. Her an acı ve kalp yarası bizi vurup kırabilirdi. Ancak eninde sonunda bununla başa çıkan araçları geliştirir ve hayatımıza devam etmenin bir yolunu bulurduk.

Hâlâ o günü bekliyordum.

Batan güneşin ağaçların arasından yok oluşunu, onun yerini alan hilal şeklindeki ayın yükselişini izledim. Üzerimizi süsleyen altın battaniye gecenin gelişiyle gümüş maviye dönmüştü. Gitmek için ayağa kalktım. "Seni seviyorum, Pops," dedim ve gönülsüzce mezarlıktan eve doğru yürüdüm. Bu aralar kalp atışımı özleyen evimize.

Çünkü arkamdaki toprağa gömülmüştü. Ebediyen on yedi. Şu an olduğum yaş. Asla büyümek üzere. Asla ışıyla parlamak üzere. Asla müziğini paylaşmamak üzere.

Dünyanın sonsuza dek mahrum kalacağı bir eğlenceydi.

Terk Edilmiş Hayaller ve Donmuş Gölletler

Cael

18 Yaşındayken

Massachusetts

“Bu olamaz,” dedim kanepedeki anne ve babama bakarak. Onların söylediklerini dinlerken öfke akımına kapılmış bir şekilde köpürüyor, oturma odasının ortasında duruyordum.

Annemin gözyaşlarının gözlerinden süzülüp yanaklarına akmasını izlerken bir parça suçluluk duygusu kalbime girmeye çalışıyordu fakat damarlarımı dolduran ateş, o vicdan azabı belirtisini buharlaştırdı.

Ellerini uzatarak sakinleştirici bir tavırla, “Cael, lütfen...” diye fısıldadı annem. Beni rahatlatmak için yanıma gelecektiği gibi kanepenin köşesine doğru kaydı. Başımı salladım ve yanmayan şöminenin neredeyse üstüne gelene dek üç adım geri gittim. Onun beni rahatlatmasını istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum. Şu an ne *düşünüyor* olabilirlerdi ki?

Babam eski kahverengi kanepemizde sanki dürüst bir kanun adamıymış gibi metin bir şekilde oturuyordu. Üniforması hâlâ üzerindeydi, Massachusetts polisi bana dik dik bakıyordu ve annem benim için *tekrar* ağlarken yüzü kızarmıştı.

Çenem o kadar kasılmıştı ki kemiklerim çatlayabilirdi. Ellerim sıkı yumruklar hâlini aldı ve onları şu anda sırtıma sürtünen şöminenin tuğlasına saplama dürtüsüyle savaştım. Fakat bu cehennem çukurunda her günüm böyleydi. Anılarla dolu bu evin artık beynimde yer edinmesini istemiyordum. Babam yumruğumla duvarda açtığım delikleri onarmaktan bıkmış usanmıştı. En az benim de sürekli yaşadığım öfke akışından bıktığım kadar. Ancak bu öfke beni asla bırakmıyordu. Yani sanırım ikimiz de istediğimizi elde edemiyorduk.

Babam, "Gidiyorsun evlat," dedi, her kelimesinden otorite akıyordu. Az konuşan bir adamdı. Kısa ve öz, emirlerine uyulmasını beklerdi. İçimdeki her şey ona hangi cehenneme gideceğimi sorarak haykırıyordu. Sert ses tonu içimdeki alevi körüklemişti. Denedim. Gerçekten sakın kalmayı denedim. Fakat aklımı kaybediyordum. Saatli bir bomba gibi patlamak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

Annem, "Cael bir şeyler denemeliyiz," dedi, çökmüş sesinde ufak bir yalvarış vardı. Bir zamanlar annemin üzgün olması beni de üzerdi. Şimdi? Hiç. "Yeni terapistinle konuştuk. Geçen sene liseden mezun oldun. Üniversiteye başlamayı reddettin. Bu gezi sana yardımcı olabilir. Sana bir amaç kazandırabilir. Şu an sadece yaşıyorsun. İşin yok, amacın yok, okulun yok, hokey yok. Harvard'daki koçla konuştuk. Gözü her zaman senin üzerinde. Seni hâlâ istiyor. Seni gelecek yılın kadrosunda istiyormuş. Bunu yapabilirsin. Hâlâ gidebilirsin..."

"ÜNİVERSİTE SİKİMDE DEĞİL!" diye bağırardım sözünü keserek. Bir zamanlar üniversiteyi önemserdim. Düşündüğüm tek şey oydu. *Hayalini kurduğum* tek şey. Böylelikle ona katılabilecektim, böylelikle her zaman planladığımız gibi yan yana oynayabilecektik...

Gözlerim istemsizce kanepede oturan ebeveynlerimin üstündeki duvarda bulunan fotoğraf yığına gitti. Benim ve onun ardına yıllar boyunca çekilen fotoğraflarımız. Stadyumlarda oynarken, kollarımızı birbirimize atmışken, yüzümüzde gülümseme, ellerimizde sopalar ve göğsümde ABD takımı yazısı varken. Artık nasıl gülümsendiğini bildiğimden bile emin değildim. Yüz kaslarımın o şekilde çalışması bana yabancı geliyordu. Bakışlarımı o fotoğraflardan kaçırdım, onlar artık sadece yaşanabilecek olasılıkların kahrolası bir tapınağıydı. Onlara bakamıyordum bile. Hepsi yalandı. Kurgusal bir hayatın hikâyesini anlatıyorlardı.

O günlerin *hiçbiri* gerçek değildi.

Ses tonumdaki karanlık bir uyarıyla, “Gitmiyorum,” dedim. Ancak babam istifini bozmamıştı. Ayağa kalktı. Geniş ve uzun vücudu bir zamanlar bana büyük gelirdi ama 1.80’lik boyum artık beni ondan sekiz santim yukarıda tutuyor, geniş omuzlarım ve atletik vücudum onun gücüyle eşleşiyordu. “Bunun için seni asla affetmeyeceğim,” diye tükürdüm. Annemin arka plandaki sessiz ağlayışı, etrafımda tuttuğum sabit kalkandan sekiyordu. Bugünlerde hiçbir şey o kalkanın içine giremiyordu.

Babam ellerini cebine soktu. “Demek ki o zaman bununla yaşamam gerekecek, evlat.”

Fikrinde bir değişiklik olmadığını biliyordum.

Oracıkta titredim, sanki lavdan yapılmışım gibi yakıcı bir sıcaklık içime hücum etti. Anneme bakmadan kapıya doğru koştum ve kapıyı çarparak evden çıktım. Kendimi Jeep arabama attım. Buz gibi soğukla karşılaştığımda nefesim beyaz bir sise dönüştü. Çevredeki tarlalarda kar her yeri sarmış bir hâldeydi ve evimden arabama kadar olan yolda çizmelerim sırlı sıklam oldu. Kış, New England’ı avucunun içine almıştı.

Ellerimi direksiyona koyup deriyi sıktım. Her direksiyona geçtiğimde olduğu gibi o gece aklıma geldi. Jeep’te sadece otururken bile ellerim titriyordu. Nefesim ağırlaştı ve anıların beni yıkışı ve arabada sadece oturmanın bile beni mahvediş karşılarında o kadar zayıf hissettim ki kendimi içimdeki öfkeye teslim ettim. Titreyene

kadar bedenimde sıcacık ve şiddetle akmasına izin verdim. Göğsümdeki kaslarım o kadar kasılmışlardı ki ağrıyorlardı. Dişlerimi sıktım ve içimde kaynayan sıcak ateşin eskiden olduğum kişiye dair tüm detayları yakmasına izin verdim. Ayak parmaklarımdan kafa derime kadar ondan ibaret olana dek toplanmasına izin verdim. Ve sonra da yönetimi ele geçirmesine izin verdim. Dizginleri teslim ettim ve kaçmaya çalışan tüm o öfkeyle gecenin içinde haykırdım. Ellerimi direksiyona vurdum, ayağım teyp sistemiyle çarpışana kadar tekmeledim ve önümde asılı kalana kadar onu da gösterge panelinde parçaladım.

Sesim kısıldıığında ve tüm nefesim tükendiğinde koltukta gerildim ve bir zamanlar sığınağım olan kırsal beyaz çiftlik tarzındaki eve dik dik baktım. Artık buradan *nefret* ediyordum. Bakışlarım sağ üst pencereye kaydı ve bir acı parçası kalbime saplanarak içeri sızmayı başardı. “Olmaz,” diye tısladım ve gözlerimi o yatak odasından kaçırdım. *Şimdi olmaz*. O acıya şu an izin vermeyecektim.

Arabayı hareket ettirmeye çalıştım. Ancak bir an felç olmuştum. Bir yıl önce içine itildiğim arafta yakalanmıştım. Her şey aniden tersine döndüğünde ve sessiz sakin aile yaşantımızı gizleyen basmakalıp maske kesin olarak çıkarıldıığında-

Gözlerimi kapattım ve ateşin beni ele geçirmesine izin verdim. Anahtarı kontağa takarak gözlerimi açtım ve arabayla fırladım, lastikler toprak yolumuzu kaplayan siyah buzun üzerinde kalmak için çabalıyordu. Gaz pedalını köklediğimde lastik yanığı kokusu geliyordu. Araba kullanma korkusu, aniden yükselme tehlikesi taşıyan düşük bir ateş gibi oradaydı ama onu dizginledim. Sadece içimden geçmeye çalışan tüm duyguların içini boşaltmasına ve yakmasına izin verdim.

Bu şekilde olması gerekiyordu. Her şeyin boş ve eksik olduğu o yere, içinden çıkılması imkânsız olan o bok çukuruna geri dönemezdim. Onun yerine artık beni kontrol eden içgüdüsel öfkeye dayandım. Kendimi nefrete teslim ettim; dünyaya, insanlara, derinlere gömdüğüm şeyi ortaya çıkaracak her şeye duyduğum nefrete.

Ama en çok da *ona* duyduğum nefrete odaklandım. Ona karşı duyduğum nefret ve öfke, üzerine benzin dökülmüş kükreyen bir ateş gibiydi.

Gözlerimi kırıpıştırarak kendime geldim. Hiçbir yönüm, düşüncem olmadan kafamın içinde kaybolmuş bir şekilde sürüyordum ve kendimi uzak durmaya çalıştığım tek yere yaklaşıırken buldum.

Bir şeyler denemeliyiz.

Annemin sözleri beynimde aynı döngüde dönüp duruyordu. *Hayır*, gitmemi istiyorlardı. Kavga etmelerine sebep olan oğuldan kurtulmak istiyorlardı. Benden! *Diğer* oğuldan ise söz edilmiyordu. Ama ben, geriye kalandım. *Onun* geride bıraktığıydım. Ne zaman ne yaptığını umursamayan kişiydim...

Göğsümün çöktüğünün ilk işareti göğüs kafesime batmaya başlayan iğneydi. Telaş içinde bir park yerine çektim ve sürücü kapısını açtım. Massachusetts'in sert kışının serinliği tenime çarpmış ve ürpertmişti. Siyah Henley kazağım, berem ve yırtık kotum soğuğu kovmak için hiçbir şey yapmıyordu. Ama soğukun kemiklerime işlemesine izin verdim. Acı çekmek istedim. Hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan an sadece buydu. Bu ve bir yıl önce ruhuma işlenerek o zamandan beri daha da güçlenen öfke.

Ben daha farkına varmadan ayaklarım harekete geçti. Arabaları ardı ardına geçtim, her birini ayırt edebiliyordum. Benim burada ne işim vardı? Burada olmak istemiyordum, yine de ayaklarım beni ileri itmeye devam ediyordu. Beni, bir zamanlar yuva gibi hissettiren seslerin artık uzak olduğu ve hayatımın bir parçası olmadığı yan kapıdan içeri soktular. Alçak sesler düdükle bağıryor, sopalar buza çarpıyor, disk ve patenler camı kesiyordu.

Yine de hiçbir şey hissetmedim.

Merdivenleri tırmanırken burun kanaması geçirip gözden kaybolana dek durmadım. Sert plastik oturağa oturdum ve ellerimi birbirine bağladım. Gözlerim buza odaklanmışken bedenimdeki tüm kaslar gergindi. Eski arkadaşlarımın ve takım arkadaşlarımın antrenman yapmalarını, koşmalarını, ani atak

yapmalarını, rakibi aldatmalarını izlerken. Nadiren bir şeylerin geçişine izin veren kaleci Timpson'a ardi ardına ateş ediyorlardı. Takma adı boşuna Engel değildi.

"Buraya!" Arenayı delip geçen en tanıdık ses seslendi ve midemde keskin bir bıçak hissettim.

Eriksson ileri atılarak diski aldı ve buzun üzerinde yükseldi. Mükemmel hedeflenmiş bir atışla ağlara doğru uçtu ve lambayı yaktı.

Eskiden *tam yanında* ben olurdum.

Bacağım heyecanla sıçradı, buzun tazeliğini solumamak ve arenayı dolduran soğuk havanın keskinliğini hissetmemek için savaştım. Beremi çıkardım ve ellerimi koyu renk saçlarımın arasından geçirdim. Ellerimin üzerindeki dövme solgun cildimin üzerinde göze çarpıyordu. Dövmeler. Artık vücudumu çok fazla dövme ve hızma kaplamıştı. Eskiden olduğum kişinin izlerini silmek üzerelerdi.

Savaşan hokey sopaları ve üzerine çarpılan panoların sesleri cehennemden gelen migreni tetiklemeye başladığında gözlerimi kapattım. Ayağa fırlayarak merdivenlerden yan kapıya doğru hızla indim. "Woods?" sesini duyduğumda koridora henüz yeni çıkmıştım.

Adımlarımın ortasında donup kaldım. Eriksson'ın buzdan çıkışını ve jiletli ayaklarının arkamdaki sert yüzeyde beceriksizce koşuşunu duydum. Ancak hareket etmeye devam ettim, arena duvarına montelenmiş çerçevedeki forma beni durdurana dek eski takım arkadaşlarımı görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim. WOODS 33 koridorda gururla duruyordu. Üstünde bronz bir plaketin altında ANISINA yazıyordu ve bireysel bir takım fotoğrafındaki gülümsemesi bana ışık saçıyordu.

Tam mideme inen şey bir yumruktu. Buna hazır değildim. İçeri gizlice sızmıştı. Beni habersizce vurmuştu–

"*Cael!*" Eriksson'ın sesi şimdi daha da yakındaydı. Kafamı çevirdim ve bana yaklaştığını gördüm, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Yüzündeki umut ve heyecan neredeyse bacaklarımın

pes etmesine sebep olacaktı. “Cael! Geleceğini söylemeliydin.” Stephan Eriksson beni yakalamaya çalışırken nefessiz kalmıştı. Az önce çıktığı antrenmandan kalma sopasını hâlâ tutuyordu ve kaskını çıkarıp yere, jiletli ayaklarının yanına koydu. Ona sadece baktım. Kendimi hareket ettiremiyordum.

Orada benimle birlikteydi. Her şeyi *benimle* görmüştü.

Eriksson’ın dikkati önümdeki çerçeveli formaya kaydı ve yüzündeki ifade hüznü boğuldu. “Koç bunu birkaç ay önce yaptırdı. Onun hakkında gerçekten güzel şeyler söyledi. Davetliydin ama...”

Ürperti omurgamdan yukarıya doğru yükseldi ve vücudumun her santiminde tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Stephan’ın şu an nasıl görüldüğümü incelediğini görebiliyordum. Dövmeli ellerime, göğsüme ve boynuma bakıyordu. Burnumdaki ve alt dudağımdaki hızmaları ve kulağımdaki tüneli gözleriyle takip ettiğini görüyordum.

Yaklaşmaya çalışarak, “Sana ulaşmaya çalışıyordum, dostum,” dedi. Buzun olduğu yönü işaret etti. “Aylarca. Seni özledik.” Derin bir nefes aldı. “Seni özledim. Sensiz hiçbir şey aynı olmuyor, kardeşim.”

Kardeşim.

Bu kelime göğsümü kesen, beni olduğum yerde parçalara ayıran bir pala gibiydi. Bu arenaya adım attığım anda hissettiğim ateşi hissediyordum, “Ben senin kardeşin değilim,” diye bağırdım. Sonra yanımda bir alâmet gibi havada duran çerçeveli formaya bakarak yumruğumu lacivert renkteki 33 numaranın tam ortasına vurdum. Kırık camın parmak eklemlerime girdiğini ve kanım bileğime doğru akarken sıcaklığının tenime çarptığını hissettim.

Stephan, “Tanrım, Woods! Dur!” diye bağırdı fakat ben çoktan çıkış kapısından çıkıp kararmakta olan kış akşamına doğru ilerliyordum. Ciğerlerim yanarken arsanın karşı tarafına koştum ve arabama atladım, yan kapıdaki Stephan’ın inmemi işaret edişini görmezden geliyordum.

Buraya gelirken ne düşünmüştüm ki?

Ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak park yerinden fırladım. O çerçeve. O çerçeveli forma. *Neden bunu yapmak zorundaydım? Neden bunu görmek zorundaydım?*

Hız sınırını zorlayarak arabayı sürmeye devam ettim ama ellerimin titremesine engel olamıyordum. O da yolda kükreyerek ilerlerken böyle mi hissetmişti? O şeyi yaptığında? Kanım kolumdan aşağı akıyordu. Parmak eklemelerim yarılmıştı ve yaralar açıldı.

Ama daha da kötüsü, kanın kokusunu alabiliyordum.

Kan...

Bakırımsı koku beni unutmak için dualar ettiğim o âna aniden geri götürdü. Beynime, boynumdaki siyah ve kırmızı mürekkep kadar derin bir dövme olarak kazınan o âna. Nefesimin kesildiğini hissetmiştim, beyaz duman önümde staccato* noktalarına dönüşüyordu. Midem bulandı, o gecenin anıları geri geldiği anda koltuk değneği gibi tutunduğum ateş sönmüştü. Eve giden toprak yola doğru sert bir şekilde dönüş yaptım ama gölete geldiğimde yarı yoldayken ayağımı frene kökledim. Sanki bir maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Arabada duramazdım. Fazla kapalı, fazla boğucuydu ve bana o geceyi fazlasıyla hatırlatıyordu...

Sürücü koltuğundan atlayıp yüzeyi kapkara kalın buzla kaplanmış gölete koştum. Kıyısında durdum ve kararın gökyüzüne bakmak için başımı geriye eğdim.

Anısına...

Boğazımdan boğuk bir ses döküldü. Eğildim, avuçlarım buzun üzerinde düz duruyordu. Bu, beni cezalandıracak herhangi bir şeydi. *Tanırım*. Buraya nasıl gelmiştik? Nasıl her şey bu kadar sarpa sarmıştı?

Neden o hiçbir şey söylemedi? Neden benimle *konuşmadı*?

Başımı geriye atarak gece göğüne doğru çılgık attım. Etraftaki uyuyan kuşları kaçırdığımı duymuştum. Yavaşça ayağa kalktım.

* Bir müzikal artikülasyon şekli. -çn

Boğazım acıyor ve vücudum adrenalinle zıplıyordu. Ne kadar uzun zamandır açmadığımı bile bilmediğim kulübeye ilerledim.

Kanlı elimi kapı kulpuna koyduğumda çevirerek açtım ve eski patenlerimin bana baktığını gördüm. İkinci çiftin yanlarında uzandığını gördüğümde mideme inen yumruğu görmezden geldim.

Kendiminkini kaparak ayağımdaki botları fırlattım. Kara basıştımda çoraplarımın ıslanması umurumda değildi. Patenlerimi giydim ve o tanıdık *doğru* his beni ele geçirdiğinde midemin bulandığını hissettim. Sanki ruhları ve ahşap katmanlarına hapsolmüş anıları varmış gibi bana bakan sopalara baktım.

Fazla düşünmeye fırsat bulamadan siyah ve altın şeritli olanı kaptım, bunlar Bruins renkleri idi. Onu tuttuğumda bir günahkâr gibi hissediyordum. Bu sopayı tutmayı hak ettiğime hiçbir zaman inanmamıştım. Bu sopa kahramanıma aitken nasıl inabilirdim ki? Bana bildiğim her şeyi öğreten o kahramanuma. Örnek aldığım, taklit ettiğim, birlikte güldüğüm ve yanına koştuğum o kişi. Parıl parıl parlayarak bütün kahrolası gökyüzünü aydınlatan kahramanım.

Şimdi ise onun tutulması altında sonsuza dek sıkışık kalmıştım.

İçgüdüsel olarak gölete doğru hareket edip sağ patenimi buzun üzerine koydum ve yüzey boyunca kayana kadar ittim. Sert rüzgâr yüzüme tokat atmıştı. Nasıl çalışacaklarını unutmış gibi hissettiren ciğerlerim uzun bir nefes aldı. Elimdeki sopanın ucu gölün donmuş yüzeyinde sürükleniyordu. Sanki aradan bir disk geçiriyormuşum gibi ileri geri vurdum. Bu benim için nefes almak kadar doğaldı. *Bu. Buz. Hokey.*

Göletin etrafında dolaşırken gözlerimi kapattım. Ve sanki başka bir evrene kaymış gibi uzaklarda bir yerlerden iki çocuğun gülüşünün yankısını duydum...

“Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, evlat?” Ben ona doğru koşup altındaki diski çalarken, Cillian’ın kalın sesi karda ve rüzgârda yankılanıyordu. “Hey!” diyerek güldü ve saatte bir milyon mil gibi gelen bir hızla beni göletin aşığına doğru kovaladı. Bugünlerde beni yakalayamıyordu.

Geçici hedefimizi oluşturan iki dalım arasından onu geçirdiğimde kolları-
nı etrafıma doladı ve buzun üzerinde üstüme atladı. "Artık benden daha
iyisin, minik. Bu nasıl oldu?"

Yüzümdeki gülümseme o kadar büyüktü ki yanaklarım ağrımıştı.
Omuz silktim.

Cillian, "Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi beni serbest bırakıp etra-
fımda daire çizerek. "Sonuna kadar gideceksin. Herkes görüyor. Bütün
gözler senin üzerinde."

Bunu göremiyordum. Cill gördüğüm en iyi hokey oyuncusuydu.
Asla ona yetişemeyeceğime emindim. Benden büyüktü ve katıldığı her
takımın yıldızıydı. Kendimi bildim bileli onun gibi olmak istemiştim.

Eldivenli eliyle dağınık saçlarımı okşayarak, "Kaderimizde var, mi-
nik," dedi. "Harvard'da birlikte oynayacağız ve sonra büyük başarıyı
yakalayacağız. NHL, Yıldızlar. Olimpiyatlar." Gülümsedi ve başıma
bir öpücük kondurdu. "Beraber, değil mi?"

"Beraber," diye yanıtladım, kendimi dünyanın en şanslı çocuğu gibi
hissediyordum. Ben ve Cillian. İkimiz birlikte dünyayı fethedebilirdik...

Omuzlarıma bir dibe batma hissi çöktü, on tonluk bir ağırlık
beni yere doğru itiyordu. Gözlerimi açtığımda kendimi karanlık-
ta, ihmal edilmiş ve terk edilmiş göletimizin ortasında dururken
buldum. Tek başıma. Önümüzde beklemeyi hayal ettiğimiz bir
gelecek olmadan. Dünyayı fetheden Woods Kardeşler olmadan.
Sadece ben ve kardeşimin üzerimde dolaşarak iyi ve parlak olan her şeyi
açgözlü boşluğuna bir vakum gibi çeken hayaleti.

Parmaklarım bir mengene gibi sopanın etrafına dolanmışken
hokey sopasının ahşabı ellerimin arasında gıcırdayıyordu. Orada
hareketsiz bir şekilde durdukça, ruhumdaki boşluğu öfke dol-
durdu ve büyüdü, büyüdü, ta ki o sopayı yükseğe kaldırıp elde
edebildiğim tüm güçle buza çarpana kadar, onu paramparça
edip binlerce kırık parçaya bölene kadar büyüdü.

Artık hayallerimiz de paramparçaydı, peki bu boktan durum
gösterisinde bir tane daha felaketten ne olurdu ki? Buzdan geri
çekilerek patenlerimi çıkardım, onları çevremdeki büyümüş,
yapraksız ağaçlara doğru tekmeleyerek attım ve yere çöktüm.

Gidiyorsun evlat...

Sesinin kafamda ne kadar yüksek çıktığına bakılırsa şu anda babam arkamda olabilirdi. On sekiz yaşındaydım. Ve görünüşe göre "benim gibi" olan başka insanlarla birlikte dünya turuna çıkmak üzereydim. On sekiz yaşındaydım ve hayalini kurduğum gelecek için çalışmam gerekiyordu. Ama bana sözü verilen gelecek, bu dünyada en çok sevdiğim, en çok *güvendiğim* kişi tarafından benden çalınmıştı. Artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Tamamen yalnızdım.

Ve çok uzun zamandır bunu umursayacak gücü bile kendimde bulamamıştım.